

Nu 14,1-10. Salvátor 28. 11. 2021

Nu 13,1-2.21-33: Hospodin promluvil k Mojžíšovi: „Pošli muže, aby prozkoumali kenaanskou zemi, kterou dávám Izraelcům. Pošlete po jednom muži z jejich otcovských pokolení, vždy jejich předáka!“ Šli tedy a prozkoumali zemi od pouště Sinu až k Rechóbu při cestě do Chamátu. Šli vzhůru Negebem a jeden z nich přišel až do Chebrónu, kde žili Achíman, Šešaj a Talmaj, zplozenci Anákovi; Chebrón byl vystavěn sedm let před egyptským Sóanem. Přišli až k úvalu Eškólu, kde uřízli ratolest s jedním vinným hrozdem, dva ji museli nést na sochoru, a několik granátových jablek a fíků. To místo se nazývá Eškólský úval (to je Úval hroznů) podle hroznu, který tam Izraelci odřízli. Po čtyřiceti dnech průzkumu země se vrátili zpět. Přišli konečně k Mojžíšovi a Áronovi a k celé pospolitosti Izraelců na Páranskou poušť do Kádeše, podali jim a celé pospolitosti zprávu a ukázali jim ovoce té země. Ve svém vyprávění mu řekli: „Vstoupili jsme do země, do níž jsi nás poslal. Vskutku oplývá mlékem a medem. A toto je její ovoce. Jenomže lid, který v té zemi sídlí, je mocný a města jsou opevněná a nesmírně veliká. Dokonce jsme tam viděli potomky Anákovy. Na jihu země sídlí Amálek, na pohoří jsou usazeni Chetejci, Jebúsejci a Emorejci, při moři a podél Jordánu Kenaanci.“ Káleb však ukliďňoval lid bouřící se proti Mojžíšovi. Říkal: „Vzhůru! Pojdme! Obsadíme tu zemi a jistě se jí zmocníme.“ Ale muži, kteří šli spolu s ním, tvrdili: „Nemůžeme vytáhnout proti tomu lidu, vždyť je silnější než my.“ Pomluvami zhaněli Izraelcům zemi, kterou prozkoumali: „Země, kterou jsme při průzkumu prošli, je země, která požírá své obyvatele, a všechen lid, který jsme v ní spatřili, jsou muži obrovité postavy. Viděli jsme tam zrůdy – Anákovci totiž patří ke zrůdám – a zdálo se nám, že jsme nepatrní jako kobylky, vskutku jsme v jejich očích byli takoví.“

Nu 14,1-10: Celá pospolitost se pozdvihla; dali se do křiku a lid tu noc proplakal. Všichni Izraelci reptali proti Mojžíšovi a Áronovi a celá pospolitost jim vyčítala: „Kěž bychom byli zemřeli v egyptské zemi nebo na této poušti! Kěž bychom zemřeli!“

Proč nás Hospodin přivedl do této země? Abychom padli mečem? Aby se naše ženy a děti staly kořistí? Nebude pro nás lépe vrátit se do Egypta?“ I řekli si vespolek: „Ustanovme si náčelníka a vraťme se do Egypta!“

Tu padli Mojžíš a Áron na tvář před celým shromážděním pospolitosti Izraelců. Jozue, syn Núnův, a Káleb, syn Jefunův, dva z těch, kdo dělali průzkum v zemi, roztrhli svá roucha a domlouvali celé pospolitosti Izraelců: „Země, kterou jsme při průzkumu procházeli, je země převelice dobrá. Jestliže nám Hospodin bude přát, uvede nás do této země a dá nám ji. Je to země oplývající mlékem a medem. Nechtějte se přece bouřit proti Hospodinu. Nebojte se lidu té země. Sníme je jako chleba. Jejich ochrana od nich odstoupila, kdežto s námi je Hospodin. Nebojte se jich!“ Celá pospolitost však křičela, aby je ukamenovali. Vtom se všem Izraelcům ukázala při stanu setkávání Hospodinova sláva.

Je to hodně depresivní příběh. O tom, jak si lid víry svou předpostrašeností zabarikádoval cestu k cíli (který už byl na dosah ruky). Jak polopravdy a manipulace zvítězily nad láskou i pravdou. Jak Boží lid navštívila zaslíbená budoucnost, přišel ten vytoužený advent, a zapředsudkovaná církev (či společnost) se k němu hystericky obrátila zády. A tak klidně přiložme své deprese,

co nás teď tíží, a s čím ani advent jakoby nic nenadělal: Deprese z nekonečného epidemického příběhu a jeho ještě nekonečnějšího nezvládnání, nahoře i dole. Únavu ze zjištění, jak málo sil máme na zvládnání nároků této doby a nejistot, které sebou nese. Deprese a smutek z toho, že po 30 letech svobody z této společnosti mizí empatie, že nevěří nejen sytý hladovému, ale ani trochu sytější méně sytému, (jak nám to natvrdo vyložil a doložil na středěční ekklésii náš host). A také bolest při pomýšlení na hlad, zimu a bezvýchodnost, které prožívají utíkající lidé a rodiny na bělorusko-polském pomezí, a na to, jak se to zabetonovávají se Evropě strašně nechce řešit. Anebo deprese z toho, který krásný vztah mezi lidmi blízkými se zas hroutí. Jen přidejte k těm mým ještě i svoje...

A přesto nás dnes adventní evangelium navštěvuje jednoznačným oslovením a pozváním:

DO ZEMĚ ZASLÍBENÉ JE VSTUP VOLNÝ. Především s takovou zprávou totiž přišli zpravodajci, které Mojžíš vyslal do zaslíbené země. Vskutku adventní kázání uslyšel lid víry, Izrael shromážděný na prahu zaslíbené země. Téma tohoto ohlášení, **země zaslíbená je na dosah**, bylo totiž a zůstává klíčovou otázkou. Víře se při něm rozbouří srdce: Země zaslíbená, to je přece příležitost ohlášená a darovaná Bohem. Prostor svobody, kam smíš zamířit z otroctví a útlu, kde se dá dýchat. Prostor jak stvořený pro spravedlivé žití, kam smíš zamířit zprostřed křivd a křiváctví. Příležitost jak stvořená pro radost, kam smíš zamířit zprostřed smutku a slz. Boží prostor pro naději, kam smíš zamířit, když tě totálně obrousila beznadě. Navštívení pokojem, když s tebou zmítají malé i velké děsy... Sem otevřel a otevírá cestu Hospodin, ten slitovávající se a vysvobozující Otec, sem směřuje kroky lidu víry. Proto se se svým lidem piplá i vzteká, proto ho nese na perutích orličích i kopanci popostrkuje, proto dává propuknout svému hněvu i projevuje milosrdenství nad tisíce – jen aby sem došli, jen aby se neztratili z cesty, vyznačené směrovkou "země zaslíbená".

A teď to přišlo: *Pokoj, v lidech zalíbení, ráj se opět otvírá! Hle, znamení, že jsme neuvěřili žádným koblihám ani klamným marketingovým slibovačkám*, volají průzkumníci po návratu, a vybalí pověstný velehrozen, granátová jablka a další rajské pochutiny. Ne náhodou to Izrael slyší a potkává v Kádeši, na místě svatém, protože svaté je vždycky to místo, kde smíš jasně zaslechnout Hospodinovo zpravodajství, do slíbené Boží budoucnosti JE VSTUP VOLNÝ. A už je to tady.

Úskalí tohoto vpravdě adventního vyhlášení a pozvání spočívá v tom, že **nenavazuje na naše zkušenosti**. Advent Boha Izraele a Otce Ježíše Krista nezve k osvědčeným životním jistotám, a už vůbec ne k smrádku a teplíčku dobře známých zkušeností a pocitů. Zve na riskantní neprošlapanou cestu. A dnešní příběh v kostce shrnuje, jak pravdu tohoto adventního vyhlášení přemohly pomluvy, polopravdy a lež. Dvanáct zástupců izraelských kmenů, (podle jména to byli elitní, uznávaní představitelé Božího lidu, seznam na požádání dodám), těchto 12 apoštolů se vrací ze své mise a

hlásí: Mojžíš si ty Boží sliby nevycucal z malíku! Vskutku země mlékem a strdím oplývající, zemský ráj zdaleka ne jen na pohled... Jenže pak se mezi těmi sloupy církve našli tací, kteří začnou strašit: V té zemi se mimo té úrody nalézají také obři!

Ve věci těch obrů se dodneška držím výkladu prof. Hellera, podle nějž ten příběh ilustruje především, co to znamená, že strach má velké oči: To, čemu dovolíme, aby nám nahánělo strach, to se pak zvětšuje do nepřemožitelných nadlidských rozměrů, až to zaplní veškerý prostor našeho žití. Všimněte si, čím víc z nich mluví jejich strach, tím je zaslíbená země těch obrů plnější.

Vzpomenu si na ten výklad, když různí manipulátoři a naháněči sympatií pro jinak nevěrohodné týpky **nafukují minimální či zdánlivá rizika**. Před pár lety ho představovali lidé na útěku a žadatelé o azyl. Dneska do obřích rozměrů nafukují rizika spojená s očkováním. A čím je naše mysl i země takových přefouklých hrozeb plnější, tím míň je tu místa soudné hledání a řešení skutečných problémů, pro odpovědnost i lidskost. Podobně bere za své pravda i v tom biblickém příběhu:

Ustrašení svědkové nejprve zoškliví krásu zaslíbené země poznámkami o možném riziku, pak to riziko začnou rozmazávat a rozpatlávat do obřích rozměrů, a tím postupně vytlačí na okraj všechny spolehlivé a pravdivé informace, které mimochodem stvrdili právě těmi přinesenými vzorky rajské úrodnosti zaslíbené země.

Je to jeden z nejsilnějších příběhů, jak se Boží lid nechá přemoci přístrachy a přehnanými obavami, a obrátí se zády k skvělé budoucnosti, která k němu právě přišla. Blues unavených lidí, zní mi teď do uší, kdo z vás cestu vidí, kdo smutek přeruší, v mých očích otázka stojí: Když putuješ pískem pouští, koho se tvé srdce bojí, před kým se tvá mysl spouští? zhudebnil to kdysi kolega Štěpán Hájek. Jmenuje se to Kálefovo blues. A právě Kálef, spolu s Jozuem, Mojžíšem a Aronem ukazují, kudy v takové šílené šlamastyce dál. Padli na tvář, roztrhli svá roucha, na znamení pokání. Před svatým Bohem **vyznávají**: Jak asi musí znít ta přestrašená hysterie Bohu, který se nás už už chystal obdarovat zaslíbenou zemí! Takhle mluvit tváří tvář zemi zaslíbené, to znamená zabouchnout si do ní vrata jednou provždy.

Jozue s Kálefem nezaujali uražený postoj odmítnutých spravedlivých, nedali se znechutit splašky, kterými je jejich společnost a církve zahrnula, ale berou na sebe hřích svého lidu. Ti, co si mohli oprávněně říct, s tímhle zbedněným spolkem už nechci mít nic společného, ti teď za něj zástupně vyznávají, jak strašlivě tenhle lid bloudí. Jozue – *Jošua* (nástupce Mojžíšův) jako by tu prošlapával cestu svému vánočnímu jmenovci, který si balík lidské nedověry a bezvýchodnost obrátů zády k Boží budoucnosti nakonec také nechá naložit na sebe.

Nikdo jim tehdy nenaslouchal. Ale ten příběh se vypráví s nadějí, že posluchači, vysvobozenými ze strachu, vysvobozenými k pokání, a novému vyhlášení slíbené Boží budoucnosti, se staneme my.

Nebudeme tedy končit pouze poučením, že naslouchat těm,

kdo nahánějí strach, znamená minout se s cílem a odložit splnění nadějí do nenávratna – neboť po této krizi byli Izraelci, jak známo, odsouzeni putovat pouští dalších 40 let, takže se nikdo, kdo jako dospělý vyšel z egyptského otroctví, splnění původních nadějí nedožil. Vlastní vinou.

Důležitější je, zaslechnout tu možnost nechat se poselstvím Jóšuy a jeho tří souputníků osvobodit od strachu. Otevřít se jejich adventnímu poselství o tom, že *Cíl je blízko nás a Není proč se bát*. Vždyť advent nás připravuje na příchod toho, díky němuž i *obr Goliáš oloupen, člověk jest vykoupen*.

A tak i když si Boží lid zabarikáduje cestu k Bohem otevřené budoucnosti – když se církve místo moudrosti a věrnosti se oddá vlastnímu chytráctví a nařikání – když se společnost stane otrokem vlastní slabosti a nedověry – když předpostrašená většina ukřičí, vypudí či jinak umlčí svědky víry, pravdy, lidskosti a naděje – NEZBAVÍ SE JEŠTĚ Hospodinovy PŘÍTOMNOSTI. To je možná nejdůležitější evangelium z téhle kapitoly nepodařeného putování do zaslíbené země. A aby se nám tomu líp věřilo, doprovodí dnes toto evangelium i ochutnávka Kristem vydobytého ovoce Boží Království. Amen

Nu 14,1-10 Salvátor 1. advent 2021

Milost vám a pokoj od toho, který byl- který jest a který přichází. Amen.

Píseň: 361,1-2

In: Pojdte, zaplesejme Hospodinu, oslavujme hlaholem skálu své spásy, vstupme před jeho tvář s díkůvzdáním, oslavujme ho hlaholem žalmů! Hospodin je velký Bůh, je velký Král nad všemi bohy ... On je náš Bůh, my lid, jež on pase, ovce, jež vodí svou rukou. Uslyšíte-li dnes jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce. Amen (Ps 95)

Píseň 607

Modlitba

Náš Pane a Otče, i tento den a toto shromáždění nám jsou svědectvím, že nepouštíš z rukou podivuhodný příběh spásy. I když se v tomto světě naplňuje tolik přání a plánů, které se protíví tvé vůli, i když ke slovu přichází tolikrát lidská pýcha i hloupost, i když my, tvůj lid, zlehčujeme tvé jméno, přece jsme zváni k novému úžasu, vděčnosti i důvěře tváří tvář tobě. Nenecháváš nás napospas ani naší bezmoci ani našim omylům ani naší svévoli. Tvoje slovo obrací naši pozornost k tomu, co skutečně platí. Prosíme, daruj je nám i celé tvé církvi. Ve světle tvých činů záchranu a věrnosti nám dej zahlédnout budoucnost všeho stvoření i nás samých. Amen.

1. čtení Nu 13,1-2.21-33

Píseň 502

kázání Nu 14,1-10

Píseň 277

Confiteor

Pokořme se před svatým Bohem a v tichosti srdcí vyznávejme: Přicházíš, náš Pane, a zastihuješ nás obrácené do sebe nebo pryč od tebe. Uzavření v tom, co na nás doléhá, ztrácíme odvahu víry. Unavei nepravdami věku tohoto nemáme sílu zápasit o pravdu ani o milosrdenství a lidskost. Tak se uzavíráme i tvému přicházejícímu Kí. Tím vším se stavíme do cesty tvému přicházení, místo co bychom ti odvážně a radostně vykřičili vstříc. Před tebou, náš Pane, vyznáváme svoje viny:

BaS, potvrdme to vy i já hlasitým – VYZNÁVÁME „...“

Ty nás však, Pane, nenecháváš být. Posíláš svědky, ktí zápasí s lidskou pýchou i zhlouplostí strachem. Poslal svého Krista, aby se nám postavil po bok a vzal na sebe tíhu naší bezvýchodnosti. Jeho vysvobozující blízkost si chceme připomenout.

BaS, vyznejme tuto svou důvěru – vy i já – hlasitým VĚŘÍME „...“

JK obnovuje svou obětí i příkladem naše lidství, otevírá možnost života ve vzájemnosti a pokoji – a tak se smíme i my smířit se svými nepřáteli, odpouštět těm, kdo nám ublížili a mít naději pro ty, pro něž jsme ji ztratili.

Přiznejme se k tomu – vy i já – společným: PRO LÁSKU KRISTOVU ODPOUŠTÍME „...“

Slovo milosti:

I kdyby ustoupily hory a pohnuly se pahorky – moje milosrdenství od tebe neodstoupí a smlouva mého pokoje se nepohne, praví Hospodin, tvůj Slitovník. (Iz 54,10)

Pozdravení pokoje

Na znamení, že chceme společně sdílet obnovující dary spásy, usmějme se na sebe místo pozdravení pokoje.

USTANOVENÍ – Mt 26

A když byl večer, posadil se za stůl se dvanácti.

A když oni jedli, **vzav Ježíš chléb** a dobrořečiv, lámal, a dal učedníkům, a řekl: **Vezměte, jezte, to jest tělo mé.**

A vzav kalich, a díky činiv, dal jim, řka: **Pijte z toho všickni.**

Neb to jest krev má nové smlouvy, kteráž za mnohé vylévá se na odpuštění hříchů. Ale pravímť vám, žeť nebudu píti již více z tohoto plodu vinného kořene, až do onoho dne, když jej pítí budu s vámi nový v království Otce mého.

OTČE NÁŠ

pozvání

BLAHOSLAVENÍ, kteříž jsou k večeri svatby Beránkovy povoláni. *Ke stolu Kristovu jsou bez rozdílu církevní příslušnosti zváni všichni, kdo věří v jeho vykupitelské dílo a chtějí je spolu s ostatními slavit a přijímat.*

Vysluhování (zpěváci Sv 443 a 446 „Zůstaňte zde“ a „Před tebou“)

Propouštění:

1. *Naplnil se čas a přiblížilo se KíBí. Čiňte pokání a věřte evangeliu. Jděte v pokoji.*

2. *Ježíš k nim promluvil: "Já jsem světlo světa; kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života." Jděte v pokoji.*

MODLITBA

Tobě Pane dobrořečíme za chléb připomínající seberozdávající lásku Kristovu. Tobě dobrořečíme i za víno z kalicha odpuštění a naděje. Otevřels' nám s novou silou výhled k tvému království. Znovu jsme byli utvrzeni v důvěře, že jsi při díle, že i při nás konáš svoje dílo a jednou nás přivítáš v cíli. Bože, přijmi náš dík a chválu, že nás neopouštíš a my směli zakusit blízkost tvého přicházejícího království. AMEN.

Ohlášky

Přímlyvy

Za církev a sbor – nechávat se oslovit tvou blízkostí – uprostřed všeho, co na nás přijde, vyhlížet tvůj advent. Důvěřovat tvému hlasu – a nalézat novou sílu a chuť zápasit o tvou pravdu.

Za lidi ztrápené – v bezvýchodných pastech života – politiky – uvízlé v soukolích mocenských her a cynicky prosazovaných zájmů. Tvé milosrdenství ať proráží bariéry sobectví – tvá pravda ať vysvobozuje z polopravd a strachů – tvá láska ať proměňuje vztahy, domácnosti – životní rozbitosti. Tvá naděje ať léčí hořkosti a zklamání i spáleniště v duších i životech. Tvá moc ať stojí při těch, kdo se ocitají (leckdy nespravedlivě zbytečně) tváří v tvář smrti. Smiluj se – a proměňuj svým přicházením nás i svět okolo. Amen

Poslání Sir 4,23.27n

Nikdy nemlč, když je třeba mluvit... Hlupákoví nepodlézej a neber ohled ani na mocného. Až do smrti vytrvej v zápase o pravdu... Hospodin Bůh (přítom) bude bojovat za tebe.

Požehnání Ř 15,13

Bůh naděje nechť vás naplní veškerou radostí a pokojem ve víře, aby se rozhojnila vaše naděje mocí Ducha svatého. Amen

Píseň 297,3